

Bobbie Peers

KRYPTOPORTÁL

≡ KNIHA ZLIN

KRYPTOPORTÁL

Bobbie Peers

2017

This translation has been published with the financial support
of NORLA

Copyright © Bobbie Peers, 2016

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Marie Voslářová, 2017

Illustrations © Filip Hřiba, 2017

ISBN

Muzeum historie vědy, Oxford

Ámos Boulík přitiskl čelo na skener vedle výtahu.

Chystal se obejít ještě poslední kolečko a vyrazit domů. Musel teď dávat obzvláštní pozor. Objekt, který se nacházel dole ve sklepě, k nim ve vší tajnosti přesunuli z jakéhosi bunkru v Londýně a uložili ho do mimořádně zabezpečeného trezoru u nich v muzeu.

Přes čelo mu přelétl zelený laserový paprsek a výtah se s cinknutím otevřel. Ámos nastoupil a dveře za ním zaklaply.

Když se znovu otevřely, Ámos se nacházel hluboko pod zemí. Pokračoval temnou chodbou a zastavil se před bytelnými pancéřovými vraty z oceli. Nevšiml si postavy, která se za ním nehlučně objevila.

Přiblížil čelo k dalšímu skeneru.

„Vítejte,“ pronesl příjemný počítačový hlas.

„Díky, Belindo,“ odpověděl Boulík.

Dveře se otevřely s tichým *vžum*.

Ámos se už chystal vejít do místnosti, ale vtom se zastavil. Náhle jako by si uvědomil, že není sám. Zvolna se otočil a uviděl, že se k němu blíží jakási postava.

„Ne...“ zašeptal Ámos a zvedl ruce na obranu. „To není možné. Ty už jsi po smrti...“

Vrtěl hlavou a couval přitom do temné místnosti.

Postava vešla za ním a zavřela za sebou dveře.

William zaváhal.

Zůstal stát za oponou. Pohlédl na vystresovanou dámu se sluchátky, přešlapující kousek od něho. Naznačila mu, že je řada na něm a že má vykročit na jeviště. William zvenku uslyšel potlesk, lidi vykřikovali jeho jméno.

Ani v nejdivočejších představách by ho nenapadlo, že se někdy ocitne v takové situaci. On, který musel prožít většinu života pod tajným jménem na tajné adrese. Teď bylo rázem všechno vzhůru nohama. Skoro všichni zničehonic věděli, kdo je, nebo každopádně aspoň zaslechli jeho jméno. A dnes večer měl vystoupit v celostátní televizi. Případalo mu to naprosto praštné.

„Williame Wentone... kdepak tě máme?“ uslyšel ze scény hlas moderátora. „Nejspíš vzadu objevil nějakou šifru, kterou nejdřív musí vyřešit.“

Publikum se zasmálo.

Někdo začal skandovat jeho jméno: „Wil-li-am... Wil-li-am...“

Další se přidali a brzy už stovky lidí sborově vyvolávaly: „WIL-LI-AM... WIL-LI-AM... WIL-LI-AM...“, diváci tleskali do rytmu a dupali do podlahy.

Žena se sluchátky k němu zamířila. Tvářila se nespokojeně. William se zhluboka nadechl a protáhl se otvorem v oponě na jeviště. Zarazil se, protože mu do obličeje zasvítilo ostré světlo, a uslyšel, že publikum propuklo v hlasitý jásot. Pokusil se rozhlédnout, ale silné reflektory ho úplně oslnily.

„Tudy!“ zvolal moderátor.

Jenže jakmile William vykročil, noha se mu zapletla do kabelů na podlaze a spadl na zem.

Diváci zalapali po dechu.

Ale jeden člověk se rozesmál.

William ten smích okamžitě poznal. Byl to Vektor Hansen. Nejzahořklejší muž v Norsku, samozvaný génius a superkryptolog. A teď se tak ukrutně chechtal, že to znělo, jako by ho někdo škrtil.

William se vymotal z kabelů a vyškrábal se na nohy.

„Doufám, že jsi pojištěný,“ vtipkoval obtloustlý moderátor, přicupital k němu a pomohl mu vstát.

William zmateně vzhlédl k Ludovi Kvedlovi, který v širokém úsměvu cenil zářivé, čerstvě vybělené zuby. William moderátora Luda neviděl od té doby, co uváděl výstavu Nemožnosti. William tehdy vyřešil šifru, která mu obrátila život naruby.

Ludo ho dovedl k pohovce. Vektor Hansen se přestal smát, jakmile se jejich pohledy setkaly. Náhle zvažněl a vztekle Williama pozoroval přimhouřenýma očima.

„Posaď se,“ vyzval Ludo Williama vesele a pomohl mu na pohovku vedle Vektora, který se odsunul, jak nejdál mohl.

Ludo vklouzl za psací stůl a uvelebil se na svou moderátorskou židli. Chvilí tak zůstal sedět a jen se na něj usmíval.

William cítil teplo z rozpalených reflektorů u stropu. Rozhlédl se po dvou kamerách, které popojížděly na podlaze před nimi. Jedna mířila přímo na něj. Po straně jeviště viděl sám sebe na obrazovce. Vždycky míval světlou kůži, ale v prudkém světle vypadal obzvlášť bledý. Jeho husté blondaté vlasy byly v záběru kamery skoro bílé.

„Jaký je to pocit, Williame... sedět vedle muže, kterému jsi před několika měsíci způsobil tak ohromnou újmu?“

William pohlédl na Vektora, který seděl vedle něj se založenýma rukama, nohu přes nohu, a celým tělem dával najevo znechucení.

Způsobovat komukoli jakoukoli újmu William nikdy neměl v plánu.

„Jaký je to pocit?“ opakoval Ludo netrpělivě a pohlédl do hlediště.

„Já nevím,“ vykoktal William nejistě. „Neměl jsem v úmyslu tu šifru vyřešit.“

„ŽVÁSTY!“ vyprskl Vektor, až mu od pusy odlétly sliny. „Určitě jsi řešení znal předem. Někdo ti ho musel prozradit!“

Williamu nenapadalo, co říct na svou obranu, a tak mlčel.

„Je to pravda, Williame? Znal jsi řešení předem?“ navázal Ludo a pochybovačně si přejel po bradě baculatým ukazováčkem. „To je dost vážná věc.“

„Ne... řešení jsem neznal,“ koktal William a zadíval se do publika, které napětím ani nedutalo. „Opravdu. Nic jsem nevěděl. Prostě se to stalo.“

„Lže, až se mu od pusy práší,“ vykřikl Vektor a vyskočil z pohovky. „Jako když tiskne. Má rozšířené zorničky. To je jasná známka lháře!“ Vektor nadskakoval před Williamem a dlouhým ukazováčkem mu šerموval před obličejem.

„Možná je jenom nervózní?“ namítl Ludo.

„Není nervózní. Ten kluk naprosto postrádá emoce,“ křičel Vektor.

Až teď William pocítil, že se ho začíná zmocňovat vztek. Věděl už předem, že to s Vektorem bude těžké. Ale aby ho obviňoval, že je bezcitný lhář?

Uvědomil si, jak se mu zrychlil tep. Nesmí se Vektorem nechat vyvést z míry.

„Ale abychom pro samou legraci nezapomněli, proč jsme vlastně tady,“ zvolal Ludo a vyskočil ze židle. „Jste připravení se do toho pustit?“ Diváci začali divoce tleskat.

„Jsi připravený přijmout výzvu?“ ukázal Ludo na Williama.

„No, jo...“ zakoktal William.

Žena se sluchátky přivezla na jeviště kruhový stůl na kolečkách. Stál na něm rozměrný stříbrný podnos s poklopem. William přemýšlel, co se pod ním asi skrývá. Mohlo to být cokoliv. Zaručeně to nějak souviselo s šiframi.

Ludo pohlédl do publika. „Jste připravení?“ zvolal a mávl na bubeníka ve studiovém orchestru vedle jeviště. Vzduch v rozehřátém studiu rozechvělo dramatické víření bubnu. Diváci znovu zajásali.

„Jste připravení dát Vektoru Hansenovi další šanci?“ křičel Ludo.

Diváci odpověděli ANÓÓÓ! tak hlasitě, až se otřásala podlaha.

Ludo dramatickým pohybem uchopil držadlo poklopu a nadzvedl ho. V televizním studiu se ozvalo zalapání po dechu.

William nemohl uvěřit svým očím. Na podnose před ním leželo cosi, co poznával. Dvě kartonové bedny, velké jako krabice na boty. William ovšem nezářel na ně, ale na obrázek, který na nich byl natištěný. Zachycoval podlouhlý kovový válec, hodně podobný Nemožnosti. Nad ním si přečetl nápis z výrazných rudých písmen: *Složitost*.

„Vidíš, co to připomíná?“ zvolal Ludo a usmál se na Williama.

Zvedl jednu z krabic, aby ji uviděli i diváci.

„Tohle bude od zítřka k dostání v každém hračkářství po celé zemi,“ prohlásil a v publiku to nadšeně zašumělo.

„Ale...“ zakoktal William.

Nemohl tomu uvěřit. Dětská verze Nemožnosti. Chtěli, aby s Vektorem Hansenem závodil, kdo dřív vyřeší hlavolam, který se má prodávat v hračkářství.

Pohlédl na Vektora Hansena. Ten seděl na konci pohovky a šklebil se.

„Máte zájem sledovat dva nejlepší řešitele šifer v Norsku, možná na celém světě, jak soutěží o to, kdo si rychleji poradí se Složitostí?“

Diváci propukli v ohlušující jáсот.

Ludo Kvedla zvedl ruce na znamení, že se mají utišit. Potom se otočil k Williamovi. „Co říkáš, Williame? Jsi připravený?“

„Ale to není opravdové,“ protestoval William.

„Bezva,“ zarazil ho Ludo. „A co říkáte vy, Vektore?“

Vektor Hansen si strhl koženou bundu, pohodil culíkem a vykřikl: „TO SI PIŠTE, ŽE JSEM PŘIPRAVENEJ!“

„Pravidla jsou jednoduchá,“ pokračoval Ludo. „Kdo hlavolam vyřeší jako první, vyhrává.“

Vektor kývl na dámu se sluchátky. Ta otevřela krabice a položila obě Složitosti na stůl. Ludo zvedl ruku ve startovacím gestu a pohlédl do publika. Potom se otočil k Williamovi s Vektorem.

„TŘI...“ spustil. „... DVA... JEDNA!“

Vzápětí rukou máchl a ozvalo se hlasité zadrnčení zvonku.

Vektor bleskurychle chňapl po bližším válečku.

William udělal totéž. Okamžitě ucítil, že Složitost není stejně kvalitní jako Nemožnost. Některé součásti měla z umělé hmoty a byla mnohem lehčí. Ale to ještě nemuselo znamenat, že bude také snadné ji vyřešit.

Podíval se na Vektora, který už byl v plné práci. Jeho dlouhé prsty se pohybovaly ohromnou rychlostí a otáčely válečkem sem tam. Vektor se tak zabral do práce, až mu z koutku začal vytékat dlouhý čúrek slin.

William zavřel oči a soustředil se, jako vždycky, když chtěl vyřešit nějakou šifru. Porazit Vektora by nemělo být zvlášť těžké. Chvíli jen seděl a čekal.

Potom to ucítil.

Onen zvláštní pocit, který se vždycky objevil nejdřív v břiše. Mravenčení začínalo pokaždé tam a potom se rozšířilo podél páteře a do rukou. Totéž se stalo i teď.

Jako by všechno kolem něj zmizelo.

Nevnímal nic než váleček ve svých rukou. Ten jako by zazářil, potom se rozložil a jednotlivé části se před Williamem vznesly do vzduchu. William věděl, že se to neděje doopravdy. Viděl to jen on; luridium, které měl v těle, mu tak pomáhalo udělat si představu o šifrách, které řešil.

Jeho ruce se pustily do práce.

Rychleji a rychleji.

Otáčely jednotlivými díly válečku dechberoucím tempem. William se podíval na Vektora Hansena, který seděl na samém okraji sedačky a snažil se, jako by šlo o život.

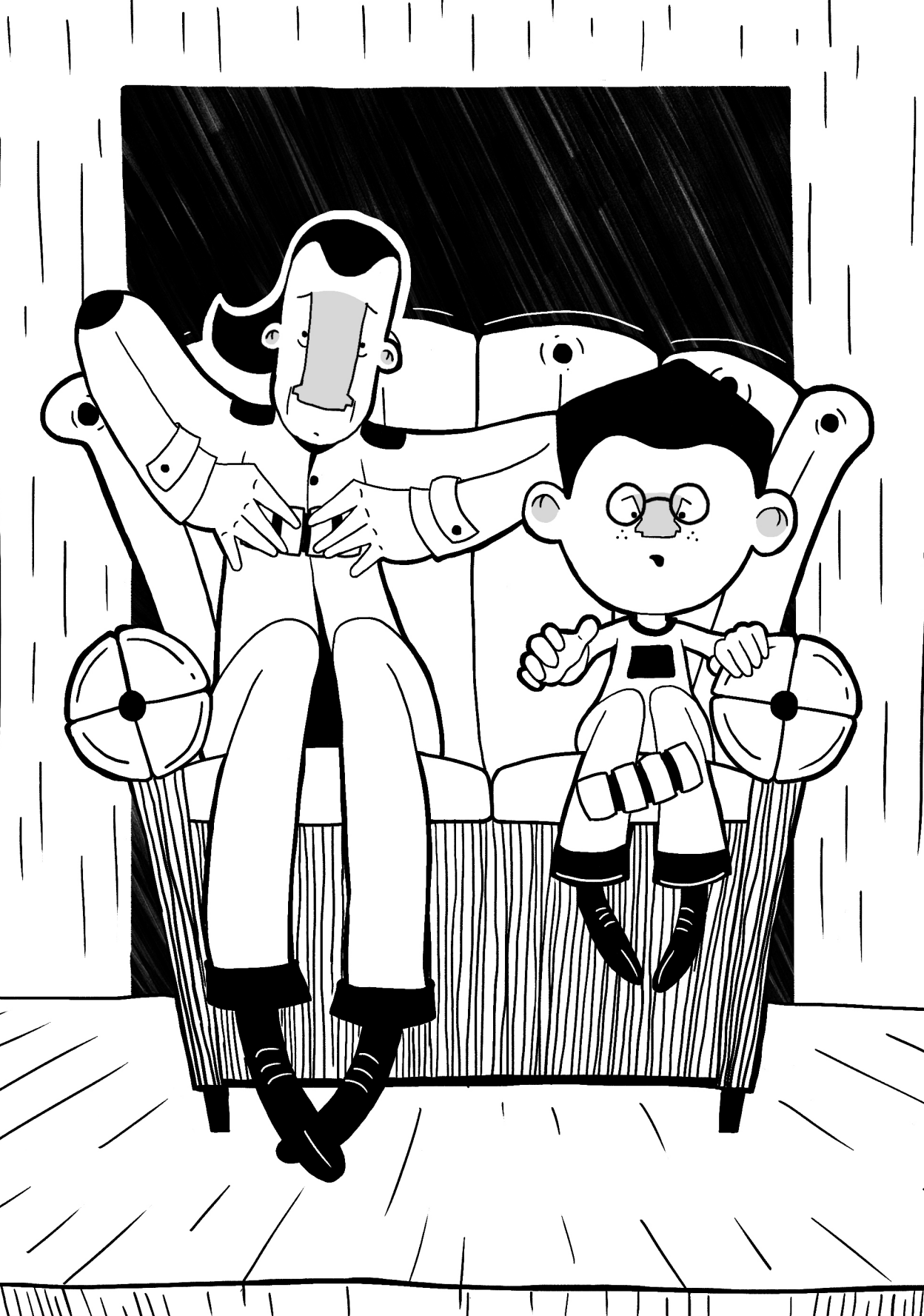
Vtom William ucítil, že se mu hřejivý pocit z rukou vytrácí. Dala se do něho zima. Sklopil oči.

Něco bylo špatně.

Neovladatelně se mu roztřáslы prsty, skoro nedokázal Složitost udržet a záře, která ho ještě před okamžikem obklopovala, zmizela.

Něco bylo hodně špatně.

Zatmělo se mu před očima a rozklepal se po celém těle.

A potom se ruce zastavily.

Snažil se soustředit, ale jako by ztratil kontrolu nad svým tělem. Dlaně měl tak studené, že je skoro necítil.

Váleček mu z nich vyklouzl a jako ve zpomaleném filmu dopadl na zem. William zděšeným pohledem sledoval, jak naráží na parket a tříští se na kusy.

Zůstal sedět a vyjeveně zíral na součástky na podlaze před sebou.

Složitost se rozbila.

William zvedl oči a rozhlédl se po divácích. Viděl, že lidi v sále k sobě naklánějí hlavy a povídají si, ale slyšel jen hučení jako v obřím včelím roji. Ucítil závrať a chytil se za hlavu. Potom se podíval na Vektora Hansena, který svou Složitost vítězoslavně zvedl do vzduchu.

Vyřešil ji.

Poskakoval kolem jako potrhlý klokan a jásal:

„VYHRÁL JSEM! VYHRÁL JSEM! PORAZIL JSEM WILLIAMA WENTONA!“